

Tants kiusuga

Mind on koolis kiusatud esimesest klassist saati. Kuni kooli lõpetamiseni. Olen gei ja lapsest saati olen alati olnud toretsev. Kui teistele klassi poistele meeldis mängida jalgpalli või korvpalli, siis mina eelistasin rohkem tantsida ja esineda. Minu õudseimad luupainajad olid kehalise kasvatus ja tööõpetuse tunnid. Ma tegin väga noorelt poppi, sest ei tahtnud olla klassivendadele naerualune. See lõppes sellega, et otsustasin viiendas klassis koole vahetada ja kolisin Tallinnasse vanaema juurde, et seal koolis käia. Ausalt öeldes, ega midagi ei muutunud. Ei läinud kaua, kuni ka uues koolis hakati minu poole pöörduma halvustavalt. Seekord olid aga ühed klassiõed rääkinud sellest klassijuhatajale ning ühel päeval jäin ma pärast tunde kooli psühholoogi juurde. See aitas mind, aga kui ma nüüd tagantjärgi mõtlen, siis see on minu meelest naeruväärne, et mina pidin psühholoogi juures käima. Ja mitte kiusajad. Mainisin, et mulle meeldis väiksest saadik tantsida. Kusagil seitsmendast klassist ma enam tantsutrennidesse ei läinud. Kiusamise pärast. Trennidesse läksin tagasi gümnaasiumis, kui peaaegu et igapäevane koolikiusamine oli teinud minust "täieliku pohhuisti", ja mind tõesti ei huvitanud enam, mis minust kokku luuletati. Olin sellega juba harjunud.

Lisaks solvavate sõnadega kutsumisele tean väga hästi, et minust on taga räägitud. Minu ja minu parima sõbra seksuaalsusest oli üks mu sõbra klassiõde ilma meie nõusolekuta teistele rääkinud.

Alati jäin süüdi mina ja mina olin probleem. Kui ma julgesin kiusajale vastu hakata, ükskord isegi lõin, siis jäin süüdi alati mina. Ma leian, et cis-heteromeestel on mingisugune privileeg, justkui mingi vanglast pääsemise kaart.

Olen ainult korra kontakteerunud oma kiusajaga. See oli seesama, kes oli ilma minu nõusolekuta minu ja mu parima sõbra seksuaalsusest klassikaaslastele rääkinud. Tal oli Instagrami storys mingisugune kiusamisevastane postitus. Julgesin talle meenutada, mida ta oli mulle teinud. Õnneks sai ta aru, et oli valesti teinud, ja vabandas tagantjärele. Teiste kiusajatega pole ma loonud kontakti, ja ausalt öeldes ei taha ka. Leian, et see pole seda väärt.

Ma ei taha midagi oma kiusajatele öelda. Soovin vaid mõistvat suhtumist. Vabandamine oleks ka tore, aga seda on vast liiga palju palutud. Samad sõnad neile, kes teadsid ja ei sekkunud. Pealtvaatamine on ka kiusamine.

Ma leian, et LGBT noored peavad ise hakkama saama. Olles käinud kokku kolmes erinevas koolis, olen näinud, kuidas LGBT noortest ei hoolita ja neid ei kaitsta. Kas ei osata või ei taheta. Minul seonduvad kooliga enamjaolt halvad mälestused. Mul oli lõputunnistusel mõni üksik viis ja paar nelja, sest ma ei suutnud mentaalselt sellises keskkonnas toime tulla. Siiralt tahan tänada oma sõpru, kellega me oleme siiani väga lähedased. Just nemad aitasid mind rohkem kui ükskõik mis autoriteet koolis. Olen täiskasvanuna palju tugevam kui mu kiusajad kõik kokku.